

OTISK ŽIVLU

IGMIS

OTISK ŽIVLU

Ignis

KAPITOLA 1: MŮJ ŽIVEL, MOJE DUŠE, MOJE ZNAČKA

Nejsem číslo.

A nikdy jsem jím být nechtěl.

Od chvíle, kdy jsem začal vnímat svět, cítil jsem, že kolem mě něco nehraje. Že systém, do kterého jsme byli vrženi, je slepý k emocím, hluchý k bolesti a němý, když jde o naději. Dlouho jsem byl jeho součástí. Číslo. Ticho. Poslušný vzorec chování. Ale v nitru už tehdy hořelo něco jiného – něco, co jsem ještě neuměl pojmenovat.

Teprve časem jsem pochopil, že to byl živel.

Můj vlastní vnitřní oheň.

Je to ten druh ohně, který nespaluje, ale probouzí.

Pohání mě vpřed, když svět mlčí. Dává mi sílu vstát, i když mě realita znovu srazí. Cítím ho ve chvílích, kdy tvořím hudbu, píšu, když pracuju rukama – když se potím ve fitku, hnětu hlinu nebo držím v ruce kladivo.

A právě z toho vznikla moje značka: Otisk živlu.

Oheň. Kov. Hlína. Hudba. Psaní.

To všechno jsou části mě – živly, které ve mně rezonují. Každý jinak. Každý silně.

Oheň je moje touha. Moje vášeň, kterou vkládám do každého pohybu. Není to agresivní plamen. Je to vnitřní plát, který nikdy neuhasne – dokud tvořím, žiju.

Kov mi připomíná vytrvalost. Tvrdost a čistotu. Miluju umělecké kování – nejen kvůli síle, kterou vyžaduje, ale kvůli trpělivosti. Kov mě naučil, že krása se rodí z odporu. A že každý člověk se tvaruje tlakem – stejně jako železo v ohni.

Hlína mi připomíná pokoru. Při práci s keramikou cítím klid. Dotýkám se země, dotýkám se světa. V hlíně není žádný odpor, jen čekání. Tvořím z ní stejně jako ze svého života – pomalu, vědomě, s otiskem.

Hudba je dech mé duše. V ní nacházím slova, která neumím vyslovit. V tónech slyším pocity, které neumím popsat. Hudba mě nese – a skrze ni chci nést i ostatní.